

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 3^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Αὐγούστου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 33

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)
ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Ἐπειτα, ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς υἱοὺς του: — Πρέπει, εἶπε, νὰ στείλωμεν μερικὸς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μας ἀνθρώπους, νὰ βοηθήσουν τοὺς ναύτας τῶν πλοικρίων.

Καὶ ἡμεῖς νὰ ἐργασθῶμεν μαζὶ τῶν ἀπεκρίθη ὁ μεγαλύτερος τῶν νέων. Ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὑποκλιθεὶς εὐσεβάστως ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς μητρός του, — δείγματα σεβασμοῦ ἐκ τῶν συνήθων παρὰ ταῖς οἰκογενεαῖς τῆς Βενεζουέλας.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, πλουσιώτατον εἰς κυνήγι, εἰς ὀπωρικὰ καὶ εἰς χόρτα, ὁ κ. Μανουήλ ἠρώτησε τοὺς ξένους του περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου των. Ἔως τότε, ὁ Ἄνω Ὀρενόκος δὲν ἐσυγχάζετο παρὰ μόνον σχεδὸν ἀπὸ τοὺς ἐλίγους ἐμπόρους, οἱ ὅποιοι μετέβαινον εἰς τὴν Κασσικάρην. Πέραν τοῦ Δανάκου οὐδεμίαν ἐμπορικὴν κίνησιν ἐγίνετο, καὶ μόνον ἐξεριωνηταὶ ἤμποροῦτε νὰ εἶνε οἱ μεταβαίνοντες μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ ἐπαρχος δὲν ἐξεπλάγη πολὺ, ὅταν ὁ Παῦλος τῷ ἐξέθεσε διὰ ποιους λόγους ἀπεφάσισε νὰ κηλεύσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ἐκείνην, τῆς ἰσοίας ἠθέλησαν νὰ συμμετάσχουν καὶ οἱ δύο συμπολιταὶ του.

— Ὡστε λοιπὸν πηχίνετε νὰ εὑρετὲ τὸν πατέρα σας; ἠρώτησε μετὰ συγκινήσεως, τὴν ἑποῖαν συνεμερίζοντο οἱ υἱοὶ του καὶ ἡ σύζυγός του.

— Μάλιστα, κύριε Μανουήλ, καὶ ἐλπίζομεν νὰ εὐρωμεν τὰ ἴχνη του εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

— Δὲν ἀκούσατε ποτὲ τίποτε περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν τὸν κ. Μανουήλ.

— Ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν ἐπροφέρθη ἐνώπιόν μου.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, εἰσθε ἐγκαταστημένοι εἰς τὸ Δανάκον πρὸ δωδεκαετίας.

— Ὅχι... τότε ἡμεθα ἀκόμη εἰς τὴν

Γουασαπάναν... ἀλλὰ δὲν ἠκούσαμεν νὰ ἐπέραςε ποτὲ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ. — Ἐντοσοῦτω, ὑπέλαβεν ὁ λοχίας

Μαρσάλης, ὁ ὅποιος ἐννοοῦσεν ἀρκετὰ ὥστε νὰ λαμβάνη μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν, διὰ νὰ υπάγη κανεὶς ἀπὸ τὸν Ἀγίον Φερνάνδον εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν,

« Τὸ ἀπόγευμα οἱ ξένοι ἐπισκέφθησαν τὸ κτήμα. » (Σελ. 262 στήλ. α'.)

3. — Ποῖον μυθολογικὸν πρόσωπον δὲν εἶνε γέτος; *Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Τυθίου*
342. Ἀστὴρ.
★ ★ ★ Νάντικτασταλοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀνα-
★ ★ ★ γινώσκεται: Καθ' ὅπως Ὡκεανός,
★ ★ ★ ὀριζοντίως νῆσος, καὶ διαγωνίως
★ ★ ★ πταχός καὶ ἐπίρρημα.

343-344. Ἱστορικαὶ Ἐρωτήσεις.
1. — Πότε καὶ παρὰ τίνας κατασκευάσθη ἡ πρώτη ἀτμομηχανή;
2. — Πότε ἐγεννήθη, πότε ἀπέθανεν, καὶ τίς ὁ ἐφευρὼν τὴν τυπογραφίαν;
Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Χειλιονίδος

345. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα ἀρχαίου Ἀυτοκράτορος, τὰ δὲ δευτέρω Μούση:
1, Ποταμός τῆς Ἀφρικῆς. 2, Ἀρχαῖος ναός.
3, Πνευματώδες ποτόν. 4, Μέλο, τοῦ σώματος.
5, Πρόσωπον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἐξοριστοῦ Ναπολιέτου

346 Φωνηεντόλιπον.
★ λ γ ς - ν - σ π ρ - ς
Ἐστέλη ἀπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νουεῖ.

547. Γρίφος.
1. $\frac{8}{R} + 1 + 1$ ὡς.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀεθαίου

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25

257. Λεῖριον (Δήρ, Ἰο.). — 258. Ὁδελός, ὄβολός. — 259. Παρὰ-ἄρπα.

260. ΣΗΚΟΣ 261-262. 1. Ἡ ἔξις εἶνε δευτέρα φύσις. 2. Ἡ γλῶσσα εἶνε δίκωπον καὶ καπ-ερὸν μαχαίρι. 263. Κακοῦ κόρακος κακῶν ὄων. — 264. Κάπρος πρὸς=κα+(Κιστός-κίς=σός)=Κάσος. — 265. ΔΑΜΙΟΣ, ΚΑΤΑΝΗ, ΑΡΑΤΟΣ (ἈΚΑΝΘΙΣ, ΜΑΡΙΟΣ, ΙΤΑΛΙΑ, ΣΑΤΥΡΟΣ, ὄΝΟΝ, ΣΗΣΤΟΣ.) — 266. Νουὶ ὕγις ἐν σώματι ὕγιει. — 267. Μὴ μεταναεὶ ἀλλὰ προνάει.

555. Δεξιόγριφος.
Ρῆμα εἰς τρίτον πρόσωπον μὲ γράμμα ἂν ἐνώσης, Ἀμέλιος τότε ὄνομα Μούση; θὰ φανερώσης.
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Ἰσχυροῦ Κλέωνος

556. Μεταγραμματισμός.
Ἄρχων βέβαια δὲν εἶμαι ὅπως ἔχω ἂν μάτρωξ.
Ἄν τὸ Ταῦ τώρα μοῦ βγάλῃς.
Κι' ἄνε' αὐτοῦ Κάπα μοῦ βάλῃς,
Μὲ πότῳ ἢ μ' ὄ, τι ἄλλο παρεῦθες θὰ με γεμίσης
Ἐστέλη ἀπὸ Ἑλληνίκοις Α. Ἀναγράψαντος

557. Ἀναγραμματισμός.
Μίαν θεὰν ὠραίαν τὴν ἀναγραμμὰτιζω
Καὶ πάλιν τὴν ἴδιαν θεὰν σοῦ σχηματίζω.
Ἐστέλη ἀπὸ Ἀνδ. Κ. Διαμαντοπούλου

558. Αἰνίγμα.
Οἱ κάμποι μου ξεροὶ καὶ γυμνωμένοι
Δίχως σταλιὰ νερὸ ἢ ὑάλασσές μου.
Καὶ δίχως σπῖτια ἢ χώρες: ἢ πολλές μου.
Δὲν εἶμαι τίποτα... κ' ἢ οἰκουμένη!
Ἐστέλη ἀπὸ τοῦ Κουκαβίτιο

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΕΞΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἐκ τῶν τόμων τῆς Α' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως (1879-1893) ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ἐλιγώτερα σχετικῶς ἀντίτυπα, πωλοῦνται εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, ἤτοι πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος. Ἐκεῖνοι δὲ ἐκ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον περισσότερα ἀντίτυπα, εἶχον ὑποτιμηθῆ καὶ ἐπωλοῦντο πρὸς 1 φρ. ἑκάστος.

Ἀπὸ σήμερον ὅμως, ὅσοι ἐκ τῶν τόμων τούτων ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐξαντλοῦνται, ἀνατιμῶνται. Οἱ οὕτως ἀνατιμῶμενοι τόμοι τῆς Α' Περιόδου, πρὸς τὸ παρὸν εἶνε:

ὁ 9^{ος} καὶ ὁ 24^{ος}

οἱ ὅποιοι τοῦ λοιποῦ θὰ πωλοῦνται, ὄχι πλέον πρὸς 1 φρ., ἀλλὰ πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

Ἐκ τῶν τόμων τῆς Β' περιόδου (1894 καὶ ἐντεύθεν) οἱ ἕξ πρῶτοι εἶχον ὑποτιμηθῆ, καὶ ἀντὶ φρ. 7 ἐτιμῶντο μόνον φρ. 3 ἑκάστος. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τόμων τούτων

Ὁ Τόμος τοῦ 1899

ἐπειδὴ ἤρχισε νὰ ἐξαντληθῆ, ἀνατιμῶται, καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ πωληθῆ εἰς τὴν ἀρχικὴν του τιμῶν, ἤτοι φρ. 7 (καὶ ὄχι πλέον φρ. 3 ὅπως μέχρι τοῦδε.)

Συμφώνως πρὸς τὰνωτέρω, ἀπὸ σήμερον, τὸ **Τεμολόγιον** τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως» τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς:

ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ: Πρὸς φρ. 2,50 οἱ ἐξῆς τόμοι: 1ος, 3ος, 8ος, 9ος, 12ος, 13ος, 14ος, καὶ 24ος. — Πρὸς φρ. 1 (ταχυδρομικῶς φρ. 1,10) οἱ ἐξῆς τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος καὶ 23ος. — Πρὸς φρ. 10 ὁ 10ος τόμος. (Ὁ 2ος εἶνε πρὸ πολλοῦ ἐξηνητημένος.)

Σημειώσεις. Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου πωλοῦνται καὶ χρυσόδετοι ἀνὰ δύο, ὁ 3ος μὲ τὸν 4ον, ὁ 5ος μὲ τὸν 6ον καὶ καθεξῆς. Εἰς τὴν τιμῶν τῶν δύο τῶν ἐκάστης διάδος, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον.

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ: Πρὸς φρ. 3 ἑκάστος (χρυσόδετος φρ. 6) τοῦ 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898. — Πρὸς φρ. 7 ἑκάστος (χρυσόδετος φρ. 10) οἱ τόμοι τοῦ 1899 καὶ 1900.

Ἐπειδὴ κατόπι θάνατιμῶθουν καὶ ἄλλοι τόμοι ἐκ τῶν μᾶλλον ζητουμένων (Α' καὶ Β' Περιόδου) οἱ συνδρομηταὶ μας ἂς ἐπιφελήσῳν τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ἀποκτήσουν ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερους τόμους εὐθηνούς. Ἀργότερα, τοὺς προειδοποιούμεν, δὲν θὰ εὑρίσκουν παρὰ τόμους πωλομένους εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, ἢ ὑπερτιμημένους.

Πόσον οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε ὠραῖοι καὶ διασκεδαστικοί, εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν. Τῶ γνωρίζουν κάλλιστα ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ μας, οἱ ὅποιοι ἀγορῶζον ἐκάστοτε, προπάντων τώρα τὰς διακοπὰς, καὶ διέρχονται μὲ αὐτοὺς ὥρας τερπνοτάτας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀλέστη Κωνσταντινίδου 1901.

δεν υπάρχει άλλος δρόμος, παρά δια του 'Ορενόκου.

— Είνε ο ευκολώτερος και ο συντομώτερος, απεκρίθη ο κ. Μανουήλ... ξειδιώτης εκτίθεται εδώ ολίγωτερον, παρά εάν έταξειδευσε δια των χωρών του έσω τερικου, τας έποικας διασχίζουσι 'Ινδοί. 'Αν τών η ο συνταγματάρχης Κερμώρ υπήγεν εις την Σάντα-Ζουάναν, αφεικτως θα έταξειδευσε δια τι 'Ορενόκου, έπως τώρα και σεις.

Η παρατήρησις του Μανουήλ 'Ασσομφίων ήτο λογικωτάτη. 'Αλλά πώς ήτο δυνατόν να μη άφισή κανέν υγιος της διαβάσεώς του ο συνταγματάρχης Κερμώρ;

— Κύριε Μανουήλ, ήρώτησε τότε ο 'Ιάκωβος, 'Ελλώκ' επισκέφθητε ποτέ την Σάντα-Ζουάναν;

— 'Οχι' πρὸς ανατολάς, ποτέ δεν έπροχώρησα περισσότερο από το στόμιον του Κασσικιάρη.

— 'Ηκούσατε καμμίαν φωνήν να όμιλούν περί του 'Ιεραποστολικου αυτού Σταθμου;

— Ναι, πολλάκις' και ήκουσα ότι ευήμερεϊ, χάρις εις την άφωσίωσιν του άρχηγου του.

— Γνωρίζετε τον Πάτερ- 'Εσπεράντην;

— Μάλιστα... τον είδα πρὸ τριών χρόνων περίπου... Κατέβαινε τον ποταμόν δι' υποθέσεως της Μονής, και έσταμάτησε δια μίαν ήμέραν εις το Δάνακον.

— Και τί άνθρωπος εινε αυτός ο 'Ιεραπόστολος; ήρώτησεν ο λογικός Μαρσιάλης.

Ο έπαρχος περιέγραψε τότε τον Πάτερ- 'Εσπεράντην, και ή περιγραφή του ήτο άκριβώς έμοια με την δοθείσαν υπό του Ζορρές.

Δεν υπήρχεν άμφιβολία, ότι ο 'Ισπανός θα συνήντησε τον 'Ιεραπόστολον εις την Καρακάσην, καθως είχε διαβεβαιώση.

— Και άφότου έπέρασεν από το Δάνακον, ήρώτησεν ο Παύλος, δεν ήλθατε πλέον εις σχέσεις με τον Πάτερ 'Εσπεράντην;

— 'Οχι, δεν ήλθα εις καμμίαν σχέσηιν μαζί του, απεκρίθη ο κ. Μανουήλ. Πολύς φορές όμως από τότε ήκουσα δια την Σάντα-Ζουάναν ότι προοδεύει και αύξάνει κατ' έτος... έτι εινε έργον, το όποιον περιποιεί τιμήν εις την ανθρωπότητα.

— Και εις τον πόπον, ο όποιος βγάζει τέτοιους ανθρώπους, συνεπλήρωσεν ο 'Ιάκωβος 'Ελλώκ. Είμαι βέβαιος ότι θα τύχωμιν καλήν έποδοχής εν μέρος του Πάτερ- 'Εσπεράντη.

— Μην άμφιβάλλετε, απήντησεν ο κ. Μανουήλ, ότι θα σας περιποιηθί ώς να ήσθε συμπολιταί του.

— Και είθε να μας δώση, είδησεις περί του πατρός μου, προσέθεσεν ο Παύλος.

Το άπόγευμα, οι ξένοι του Μανουήλ 'Ασσομφίων επισκέφθησαν το κτήμα, τους

άριστα καλλιεργημένους άγρούς του, τας καλώς περιποιημένας φυτείας του, τας πλούσια δάση του και τας λειβάδια, όπου έβοσκον άπειράριθμα ποιμνία. 'Ητο ή έποχή της συγκομιδής του καουτσούκ, — πρώτος το έτος εκείνο, διότι συνήθως το καουτσούκ συλλέγεται από τον Νοέμβριον μέχρι τέλους Μαρτίου.

— 'Αν αυτό σας ενδιαφέρει, κύριοι, έίπεν ο κ. Μανουήλ, αύριον θα σας δείξω πώς γίνεται αυτή ή συγκομιδή.

— Δεχόμεθα και σας ευχαριστούμεν, απήντησεν ο Γερμανός Πατέρν' έγώ τουλάχιστον ενδιαφέρομαι πολύ.

— Πρέπει όμως να έξυπνήσετε πολύ πρὸς παρατήρησεν ο έπαρχος. Οι γομείροι μου αρχίζουν την έργασίαν των μύλων φέξη.

— Βεβαιωθήτε ότι δεν θα τους καμώμεν να περιμείνουν, απεκρίθη ο Γερμανός Πατέρν' αλήθεια 'Ιάκωβος;

— Θα είμαι έτοιμος! ύπεσέθη ο 'Ιάκωβος' σύ, αγαπητέ μου Παύλε;

— Δεν θα χάσω την ευκαιρίαν, απεκρίθη ο Παύλος, και αν ο θεός μου κοιμάται ακόμη...

— Θα μ' έξυπνίσετε, άνεψιέ μου, θα μ' έξυπνίσετε, το απαιτώ! απήντησεν ο λογικός Μαρσιάλης. Μία που ήλθαμιν εις την χώραν του καουτσούκ, ως μάθωμεν τουλάχιστον πώς γίνεται...

— Το έλαστικόν κόμμι, λογία! ανέκραξεν ο Πατέρν.

Και μετά περίπατον, ο όποιος διήρκεσεν όλον το άπόγευμα, έπέστρεψαν εις την οικίαν.

Το δείπνον συνήθησεν τους ξένους του έπαρχου περί την αυτήν τράπεζαν. 'Η συνομιλία περιεστράφη κυρίως περί τα διάφορα περιστατικά του ταξειδίου, από της άναχωρήσεως εκ Καϊκάρας. 'Ομιλήσαν περί της επιδρομής των χελωνών, περί της επιθέσεως των άγρίων και περί του φοβερού σοουμπάσκου, όταν ο λίγον έλειψε να χαθούν. 'Εξαφνα ο Γερμανός Πατέρν ανέκραξε:

— Διά τους συντρόφους μας δεν είπαμεν τίποτε εις τον κ. Μανουήλ... 'Από τώρα λοιπόν τους έξεγάσαμεν;

— 'Αλήθεια, είπεν ο Παύλος. 'Ο λαμπρός εκείνος κ. Μιγκέλ... και ο κ. Φέλιπ... και ο κ. Βαρίνας...

— Ποιοι εινε πάλιν αυτοί; ήρώτησεν ο έπαρχος.

— Τρεις Βενεζουελιανοί, με τους οποίους συνεταξειδύσαμεν από την Βολιβάρην μέχρις 'Αγίου Φερνάνδου.

— Περιηγηται; ήρώτησεν ο κ. Μανουήλ.

— Και σοφοί μάλιστα, έδήλωσεν ο Πατέρν.

— Και τί ήξέουρον αυτοί οι σοφοί; ήρώτησεν ο κ. Μανουήλ.

— Καλλιτέρα' να μ' έρωτήσετε τι δεν ήξέουρον, παρετήρησεν ο 'Ιάκωβος 'Ελλώκ.

— Τι δεν ήξέουρον λοιπόν; — Δεν ήξέουρον αν ο ποταμός, ο όποιος διαβρέχει το κτήμα σας, εινε ο 'Ορενόκος.

— 'Οχι δά! ανέκραξεν ο κ. Μανουήλ' μα ποιος εινε λοιπόν;

— 'Ο ένας, ο κ. Φέλιπ, ύποστηρίζει ότι ο αληθής 'Ορενόκος εινε ο 'Αταβάπος' ο άλλος, ο κ. Βαρίνας, έτι 'Ορενόκος εινε ο Γουαβιάρης...

— 'Ορίστ' εκεί αυθαδέσκα! κούβεισεί! ανέκραξεν ο κ. 'Ασσομφίων' ωστε λοιπόν, κατ' αυτούς τους κύριους, ο 'Ορενόκος δεν εινε τώντι ο 'Ορενόκος!

Και ο κ. 'Ασσομφίων έξωργίσθη, και συνεμερίσθησεν την έργήν του ή σύζυγος και τα τέκνα του. 'Η φιλαυτία των προσεβάλλετο εις ό,τι ειχον προσφιλέστερον, — εις τον 'Ορενόκον των, τον θαυμάσιον 'Ορενόκον, το «Μέγα 'Υδωρ» ως σημαίνει ή λέξις εις την ταμανακήν διάλεκτον, τον βασιλέα των ποταμών του κόσμου!

— 'Αμέ... ο κύριος Μιγκέλ τί ισχυρίζεται; ήρώτησε μετ' ολίγον ο έπαρχος.

— Ο κύριος Μιγκέλ ισχυρίζεται, απεκρίθη ο Πατέρν, ότι 'Ορενόκος εινε ο ποταμός, τον όποιον ανεπλεύσαμεν από του 'Αγίου Φερνάνδου μέχρι του Δανάκου.

— Και ο όποιος πηγάζει από την Σιέραν Παρίμαν! προσέθεσεν ο κ. Μανουήλ. Λοιπόν ο κ. Μιγκέλ έχει δίκιο, και αν μας επισκεφθί ποτέ, θα τον ύποδεχθώμεν ως φίλον. 'Αν όμως οι άλλοι δύο τολμήσουν να πατήσουν το πόδι των εις το κτήμα, θα τους ρίψωμιν εις τον ποταμόν, και τότε πλέον θα τον δοκιμάσουν και θα βεβαιωθούν αν εινε ο 'Ορενόκος ή όχι!... 'Ακούς εκεί!...

('Επεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

'Ω μάνα το πουλάκι μου Εϊν' κρύο και ξυλιασμένο! Τι νάπαθε κι' έψόφησε; Μάνα, μη φταίω εγώ;

Μάνα μου, τι να τουλειψε; Μην τουλειψε σταρτάκι; Μήπως το μαυρο έδίψασε; Και δεν είχε νερό;

'Αχ! τουλειψε ήμανούλα του Και τα γλυκά φιλά της, Του λείψανε τα χάδια της Κ' ή ζέσια της φυληάς.

'Α μάνα μου, μανούλα μου, Ποτέ να μη μ' άφισης, Κ' εγώ ναμαι με σένανε Μανούλα μου, όπου πᾶς.

† ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

[Τὸ κατωτέρω δημοσίευμα ὀφείλεται ἀπεσπᾶσθαι ἐκ τῆς πρὸς ὀλίγον ἐκδοθείσης Δ' Σειρᾶς τῶν ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ τοῦ συνεστάτου μας κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος). Ἐν δὲν τὸ ἐκάμακρον μέχρι τοῦδε, ἔπασ ἄλλαι ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, μόνον ἡ Ἐλευθερία, χάριον μὲς ἡμπόδισε νὰ προσφέρωμεν δείγμα τοῦ ὠραίου τούτου βιβλίου καὶ εἰς τοὺς μὴ ευτυχίσαντας νὰ το ἀποκητήσουν. Πρὸς τοῖο ἐκρίναμεν κατάλληλον τὸ διήγημα «Σκία Ἐργου», καὶ διὰ τὸ θέμα τοῦ καὶ διὰ τὴν συντομίαν τοῦ.

Σ. τ. Δ.]

ΣΚΙΑ ΕΡΓΟΥ

«Ἀπάνω τους, τὰ σκυλιά!

— Νά τους κάφουμε!

— Νά τους χαλάσουμε!

— Ἐμπρός!

— Θάνατος! Θάνατος!

«Ὁ δόγλος ἐμαίνετο. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς φυγῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως, τὴν ὅποιαν ἐπροκάλεσεν ὁ στρατὸς πυροβολήσας, ὁ δόγλος, ὁ ἄγριος καὶ ἀκατάσχετος, ἐπέμενε συμπυκνούμενος, κραυγάζων.

ἀπειλῶν. Ὁ λαὸς ὁ φιλήσυχος διελύθη! αἱ ἀρχαὶ ἐφοβήθησαν πανικῶν καὶ ἀπεκρύβησαν' καὶ μόνον οἱ ὀλίγοι στρατιῶται, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν φρουρὰν τῆς μικρᾶς πόλεως, περιέκλειον μὲν τὸ Γιάττο, τὴν ἐβραϊκὴν συνοικίαν ἀκίνητοι, βλοσυροὶ, πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον, ἔτοιμοι ν' ἀποκρούσωσι διὰ τῆς βίας πᾶσαν νέαν ἐπίθεσιν. Αὐτοὶ δὲν ἔπαύσαν. Πρὸς ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν, ὄμιλον ταραξίαν, μεθυσμένον ὑπὸ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ φανατισμοῦ, καὶ ζητοῦντα νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ Γιάττο, ἵνα ἐκδικηθῇ κατ' ἄθῳν τὸ ἐν Κερκύρα ἐγκλήμα, τὸν ὑπεδέχθησαν διὰ πυροβολισμῶν. Ἐμείναν τρία πτώματα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἀλλ' οἱ λοιποὶ, σῶοι ἢ πληγυμένοι, δισκορπίσθησαν ἄπρακτοι. Τοῦ αἵματος τούτου τοῦ χριστιανικοῦ δόγλου ἐζήτηε τώρα ἐκδίκησιν... ἐκδίκησιν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου ἔωρταζε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸν θάνατον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐγνωρίζε πλέον οἶα τὸν περιέμενεν ὑποδοχῇ, ἐμάκρυνετο ὄλεον τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς, μελετῶν καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐκσπάσῃ κατ' οἰκίαν ἐβραϊκῶν ἄλλων, ἐκτὸς τῆς φρουρομένης συνοικίας, ἐγκαταλειμμένων ὅλων εἰς τὴν δυνάμιν του καὶ εἰς τὴν μανίαν του. Ἦδη ἀντήχουν κραυγαὶ ἄγριαι, ἐξαλλοὶ, κραυγαὶ προτροπῆς: «Σ τοῦ Μέχου! Σ τοῦ Μέχου!

— Ναι, ναι!

— Σ τοῦ Μπραγάμη! Σ τοῦ Μπραγάμη!

— Ἐμπρός! ἔμπρός!

Καὶ ὁ ὄμιλος, μεγαθυρόμενος πάντοτε καὶ συμπυκνούμενος, ἐξεκίνησε κατ' εὐ-

θεῖαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀβραάμ. Μέγχο, φαινομένην ἤδη ἐκεῖ πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ἐν τῷ μέσῳ μικρᾶς τριγωνικῆς πλατείας, ὅπου ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἶχε προσβάσῃ δρομαίκα καὶ πολυάριθμος, ἢ προφυλακὴ τῶν ἀγιοπαίδων.

«Ἐλάτ' ἐδῶ! ἐλάτε!» ἔκραζον μὲ φωνῇ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ μικροὶ δαίμονες, ἀναδόντες ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἄλλων πέριξ ὑψωμάτων, καὶ σεῖοντες ἐν ἀλαλαγμῷ εἰς τὸν ἀέρα πύλους, ῥόχη, κλάδους καὶ ῥόπαλα, δι' ὧν κατώρθωσαν ἐν τῇ βίᾳ νὰ ἐπιβῶσι.

Καὶ εἰς ἀπάντησιν ὁ δόγλος ἐπήρχετο ἀπέναντι ταχῶς.

*

«Ἐρχονται! γρήγορα!

— Ἀχ, τὸ κομμά... ἀνοίξε τὸ συρτάρι.

— 'Οχι, ὄχι! Δὲν πρὸςτάνουμε τίποτα.

Ἐμεῖς νὰ σωθοῦμε μονάχα.

— Ἐλα, καταβαίνετε.

— Σούτ, βαροῦν τὴν πόρτα...»

Καὶ ἡ δυστυχῆς οἰκογένεια, ὁ πατήρ, ἡ σύζυγός του, αἱ δύο θυγατέρες καὶ ὁ μικρὸς υἱός, διωλισθαινον ἐντρομοὶ καὶ σιγῆλοι δι' ὀπισθίας τινὸς κλίμακος, ἀφίνοντες τὴν οἰκίαν των ὄλην εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δόγλου, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐκδιάζῃ τὴν θύραν. Αἱ ἄγριαι κραυγαὶ ἀντήχουν ὁμοῦ μετὰ βαρέα κτυπήματα, καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς καταστροφῆς ἐξήρχοντο ἐκ στήθων ἀσθμαζόντων, πνιγυμένων ὑπὸ τῆς προσπαθίας νὰ τὰς πραγματοποιήσωσιν. Ἡ μικρὰ κλίμαξ τῆς φυγῆς ὠδήγει πρὸς τὴν αὐλήν. Ἡ αὐλὴ ἐσουνόρευε μετὰ μίαν ἄλλην. Ἐνα τοῖχον ἐπρεπε νὰ ὑπερηγήσῃ, καὶ θὰ εὕρισκοντο ταχέως ἡσφαλισμένοι ἐντὸς χριστιανικῆς οἰκίας. ἐπὶ τοῦ ἄλλου δρόμου. Ἦσαν οἱ ἐγκάτοικοι φίλοι τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἐβραίου ἐμπόρου, καὶ εἶχον ἐξέλθῃ εἰς τὴν αὐλήν. ἔτοιμοι νὰ δεχθῶσι τοὺς φυγάδας. Ἐκομίσθη ἡ φορητὴ κλίμαξ καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου... Ἐλα γρήγορα! Ἡ κυρία Μέχου ἤταιμάσθη νάνελθῃ πρώτη...

Ἄλλα κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ὁ δόγλος ἐξέβιασε τὴν θύραν καὶ εἰσώρμη εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ κραυγῶν. Ὁ πάταγος ἐπὶ τῶν δαπέδων ἦτο φοβερός. Ἦκούσθησαν καὶ δύο-τρεῖς πυροβολισμοὶ μανίας... Ἀ, ἦτο ἀργά πλέον νὰ φύγουν, ἀργά! Ἄμχ ἐπλησίαζον εἰς τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου, οἱ δὶῶνται θάτους ἐδλεπον, καὶ πρὸ παντὸς ἐπρεπε νὰ γνοσὺν τὸ καταφύγιόν των. Ὅπισω! ὀπίσω!

Καὶ μετὰ τὴν ἐτοιμότητα, τὴν ὅποιαν ἐμπνέει τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἐγκατέλειψαν τὴν κλίμακα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐπεστράφησαν καὶ κατήλθον εἰς μικρὰν τινα ὑπόγειον ἀποθήκην, τῆς ὁποίας ἡ εἴσοδος ἦτο ἀπὸ τὴν αὐλήν. Ὅσον ἠμπόρεσαν ταχέως καὶ ἀσφρηταί. Συνεσπειρώθησαν ὅλοι ἐντρομοὶ, ἐκπνέ-

οντες ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἡμιφωτιστοῦ χώρου, καί, ἐναγκαλιζόμενοι σφιγκτά, σφιγκτά, παρηκολούθουν ἐναγωνίως τοῦ δόγλου ἐπάνω τὴν λεηλασίαν, καὶ περιέμενον τὴν τύχην των, τὴν ἀγνωστον τύχην των...

'Α, ναι! δὲν ἦσαν διόλου ἐξησφαλισμένοι ἐκεῖ μέσα!... Ἦρκει μόνον εἰς ἕνα νὰ ἤρχετο ἡ ὄρεξις νὰ καταβῇ καὶ εἰς τὴν αὐλήν, διὰ νὰνακαλυφθῇ ἡ κρύπτη των. Καὶ τότε οἱ μαινόμενοι ἐκείνοι θάτους ἐθανάτωναν βέβαια! Διὰ τὸ χυθὲν αἷμα, ὁ δόγλος αὐτοὺς ἐθεώρει ὑπευθύνους, καὶ μετὰ τὸ αἷμα των θὰ ἐπλήθροναν οἱ ἀθῶοι τῶν ἄλλων τὰ ἀνομήματα...

Ὁ ταλαιπωρὸς πατήρ συνεισθάνετο τὴν οἰκτράν αὐτὴν θέσιν καὶ ἐφριττε. Διὰ τὸν ἐαυτόν του δὲν τον ἔμελε τόσον, οὔτε διὰ τὴν γυναῖκά του... Τὰ παιδιὰ του μόνον ἐλυπεῖτο καὶ ἐσυλλογιζέτο, τὰ κοριτσάκια του, ποῦ δὲν ἦσαν ἀκόμη δεκαπέντε χρόνων, καὶ τὸ ἄγοράκι του, τὸ Μάρκο του, ποῦ δὲν ἦταν ἀκόμη δέκα... Ἀχ, αὐτὰ μόνον ἄς ἠμποροῦσε νὰ σώσῃ, αὐτὰ μόνον νὰ κρύψῃ καλά, καλά, νὰ μὴ τα ἴδωσιν, νὰ μὴ τα εὕρουσιν... Ἄλλα ποῦ;

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, ἀνεσηκώθη καὶ μετὰ περιαλγῆ ὄψιν περιέβλεψε γύρω, ὡσεὶ διὰ νὰνακαλύψῃ κρύπτην ἀσφαλῆ... Τίποτε! ὁ χώρος στενὸς καὶ γυμνὸς καὶ ἀδιέξοδος... Εἶδε τὰ γλωμὰ πρόσωπα τῶν προσφιλῶν του, κατακειμένων ἐκεῖ ἐν τῇ ὑψίστῃ ἀγωνίᾳ, ἤκουσεν ἐπάνω ἀπειλοῦντας τοὺς φοβεροὺς κρότους τῶν ἐπιδρομέων, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν μαύρην, τὴν ἀπέλιπδα ὀροφήν, ἐψέθησε μετὰ ὀφθαλμοῦς δακρυομένουσ:

— Ἐξέ μου... Ἐξέ μου... Ἐξέ μου...

Ὁ μικρὸς Μάρκος τὸν εἶδε καὶ τον ἐνόησεν... Ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του ἐξαιφνης, ἠγέρθη καὶ ἤλθεν ἐνώπιόν του. Ἦ στάσις του ἦτο ἐπιθλητικὴ, τὸ μέτωπον ἀνυψωμένον, οἱ ὀφθαλμοὶ λάμποντες, ἡ φωνὴ του σταθερά: «Μὴ φοβᾶσαι, πατέρα μου» εἶπεν. «Ἐγὼ θὰ σας σώσω. Ἐὰ πάγω νὰ τους παρακαλέσω νὰ σκοτώσωσιν ἐμένα, μονάχα ἐμένα!»

Τὴν στιγμήν τοῦ κινδύνου δὲν ἦτο πλέον τὸ δειλὸν παιδίον μετὰ τὴν ἄβραν σάρκα καὶ τὴν ξανθὴν κόμην. Ἦτο πλάσμα πλήρες ψυχῆς καὶ ἀγάπης, ἔχον πεποίθησιν ἐφ' ἑαυτὸ καὶ ἀποφασισμένον νὰ πράξῃ, ὅ,τι ἔλεγεν ἡ σταθερὰ του φωνή...

Καὶ ὤρμησε ταυτοχρόνως πρὸς τὴν ἐξοδον. Μόλις ἐπρόφθασεν ὁ πατήρ νὰ τον ἀρπάσῃ, νὰ τον ἐναγκαλισθῇ, νὰ τον συνλιψῇ, νὰ τον κρατήσῃ. Ὁ μικρὸς ἀνθίστατο πάσῃ δυνάμει.

« Ἀφῆσε με! ἀφῆσε με σοῦ λ'γω, ... Ὁὰ φωνάζω...»

— Μάρκο μου... Μάρκο μου... γὰ τὸνμα τῷ Θεοῦ!»

Καὶ ὤρμησε ταυτοχρόνως πρὸς τὴν ἐξοδον. Μόλις ἐπρόφθασεν ὁ πατήρ νὰ τον ἀρπάσῃ, νὰ τον ἐναγκαλισθῇ, νὰ τον συνλιψῇ, νὰ τον κρατήσῃ. Ὁ μικρὸς ἀνθίστατο πάσῃ δυνάμει.

« Ἀφῆσε με! ἀφῆσε με σοῦ λ'γω, ... Ὁὰ φωνάζω...»

— Μάρκο μου... Μάρκο μου... γὰ τὸνμα τῷ Θεοῦ!»

Εν τῇ στιγμή τῆς ὑπερτάτης αὐτῆς πάλης, τῆς ἀνίσου, καθ' ἣν μία κραυγὴ τοῦ μικροῦ θα ἐξεμηδένιζε τοῦ μεγάλου τὴν δύναμιν, ἠκούσθησαν ἄνωθεν ἄνθρωποι εἰσορμῶντες αἰφνιδίως εἰς τὸ μαγεύσειον καὶ ἐξερχόμενοι εἰς τὸ δῶμα.

« Νά, νά, κάπου ἐδῶ θανάει ! » ἐκραύγασεν ἀσθμαίνουσα τις φωνή.

« Καλὲ δὲ βαρυσάει ! » ἀπήντησεν ἄλλη, ἡρεμωτέρα. « Θὰ ἐφυγαν τώρα ἀπ' αὐτῆς ἄλλῃ. »

— Ἄ ναί ! νὰ ἡ σκάλα ἔστων τοῖχου κρήμας ! Τρέχα γύρευέ τους τώρα.

Ἐσώθησαν. Μία σύμπτωσις, μία κλίμαξ φορητὴ, ἀφειθεῖσα ἐν τῇ σπουδῇ ὀρθία ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀπέτρεψε τὸ συγερώτερον κακούργημα.

*

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς αἰφνιδίας ἐκρήξεως τοῦ ἀντισημιτισμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς καὶ ἀκατρονομάστου δειλίας, ἀνέλαμπάν που καὶ που καὶ θάρρη τινὰ ζηλευτά. Φανατικοὶ ἐξ ἄγνοῦ ζήλου ἠψήφθησαν λόγχας, καὶ ἐβάδισαν πρὸς βέβαιον θάνατον. Στρατιῶται, εἰς τὸ καθήκον πιστοὶ, ἐθάρρησαν νὰ πυροβολήσωσι κατ' ἀδελφῶν. Χριστιανοὶ ἐκτιθέμενοι εἰς τῶν πολλῶν τὴν πρόβληψιν καὶ τὴν μανίαν, ἀπέκρυψαν καὶ περιέθαλψαν τοὺς διωκόμενους Ἑβραίους. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ἐρημοὶ καὶ ἀπροστάτευτοι, ἀνέμειναν τὸν θάνατον, ἀπειλοῦντα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ εἰσβάλῃ μετὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐν γαλήνῃ ψυχῆς καὶ φιλοσοφικῆς ψυχραιμίας. Ἀδελφοὶ ἠσφάλισαν ἀδελφὰς μεζωῆς κίνδυνον, καὶ μητέρες τέκνα, κρατοῦσαι τὰς ἐπισφαλεστέρους θέσεις δι' ἑαυτάς. Ἄλλ' οὐδενὸς ἐκ τούτων ἡ μεγαλοφυχία ἐφθασε τὴν τοῦ δεκαετοῦς παιδίου μετὰ τὴν ἀβρὰν σάρκα καὶ τὴν ξανθὴν κόμην, τοῦ ἀποφασισμένου νὰ πράξῃ ὅ, τι εἶπεν ἡ σταθερὰ του φωνή:

« Μὴ φοβάσαι, πατέρα μου. Ἐγὼ θὰ σὰς σώσω. Θὰ πάγω νὰ τοὺς παρακαλέσω νὰ σκοτώσουν ἐμένα, μονάχα ἐμένα ! »

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΠΗΤΕΣ

Μία φορά κ' ἔναν καιρό, — δηλαδὴ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μεσαιῶνος, — ὑπῆρχε κάπου εἰς τὴν Γαλλίαν ἓνα Μοναστήρι πολὺ πλούσιον καὶ πολὺ ἰσχυρόν, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα.

Ὁ Ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος δὲν το εὕρισκεν ἀκόμη ἀρκετὰ πλούσιον, ἐπέλεξε κ' ἐφορολόγησε τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς, ὅσοι ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Μὴ δυνάμενος νὰ ἀφελῆται ἀπὸ αὐτοὺς μεγάλα πράγματα, — οὐκ ἂν λάθης παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος ! — ἐφέρετο διὰ τοὺς κατωίκοις ἐνὸς μικροῦ χωρίου, ὑπαγομένου εἰς τὴν Μονήν, τὸν φόρον τῶν δεκατριῶν πητῶν, τὰς ὁποίας ὤφειλον νὰ τῷ φέρουν κατ' ἔτος, τὴν ἡμέραν

καθ' ἣν ἐώρταζεν ὁ προστάτης Ἅγιος τοῦ χωρίου.

Ἄλλ' ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπον οἱ χωρικοὶ ἐπλήρωσαν οὐτὸν τὸν φόρον :

Κατεσκευάσαν ὅσον ἠμποροῦσαν καλλίτερα τὰς δεκατρεῖς πῆτες, τὰς ἐφεραν ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει εἰς τὴν Μονήν καὶ ἐπειτα εἶπον εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ τὰς παρὰλάβῃ :

— Αἰδεσιμώτατε, ἐσυμφωνήθη νὰ κάμωμεν δεκατρεῖς πῆτες, καὶ νὰ τὰς φέρωμεν. Ἰδοὺ, τὰς ἐκάρκαμεν καὶ τὰς ἐφέραμεν. Δὲν ἐσυμφωνήθη ἔμωσ καὶ νὰ τὰς ἀφῆσωμεν. Δι' αὐτὸ, ἂν ἐπιτρέπετε, θὰ τὰς πάρωμεν ὀπίσω.

Ὁ Ἡγούμενος ἐγέλασε καὶ τοὺς ἄφησεν νὰ πάρουν ὀπίσω τὰς πῆτες. Καὶ ἔκτοτε, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐορτάζει ὁ προστάτης Ἅγιος τοῦ χωρίου, οἱ κάτοικοι συνειθίζουσι νὰ κατασκευάζουν δεκατρεῖς πῆτες καὶ... νὰ τὰς τρώουσι.

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια.)

— Καὶ ἡ ράχι ἡ δική σου ἠμποροῦσε ἐξαιρετὰ νὰ πληρώσῃ τὸ θράσος τῆς γλώσσης σου. Θὰ ἦτο εὐεργεσία ἐν τοιοῦτον θέαμα διὰ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς καλογήρους, ποὺ εἶνε κλεισμένοι ἐδῶ καὶ στερημένοι ἀπὸ κάθε διασκέδασι. Ἡ αὐθάδεια σου, τιμωρομένη ἀμέσως διὰ ραβδισμῶν, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱππότη δ' Ἀνδοάν, θὰ τοὺς διεσκέδαζε τὰ μέγιστα.

— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἀκόλουθος προτιμῶ νὰ μείνω εἰς τὴν ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν προτιμήσεων τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου. Ἦθελα ἔμωσ νὰ ἤξευρα τίνας εἶνε ἐκεῖνο τὸ κόκκινον ἄλογον, ποὺ το κρατεῖ ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἓνας καλὸς ἄλλος; Μήπως εἶνε τοῦ ὀδηγοῦ; Ὡ τί εὐμορφον ζῶον!

— Ναί, φαίνεται ὅτι εἶνε κ' ἡ ράχι ἀπὸ τὴν ζωηρότητά του, ἀπὸ τὴν κομψὴν του κεφαλὴν, ἀπὸ τὴν λεπτότητα τῶν γραμμῶν του ὄλων, τοῦλάχιστον ἐφ' ὅσον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ διὰ μέσου τοῦ μαλλίνου ἐπιβλήματος, μετὰ τὰς φωνῆς καὶ μετὰ τὰ κουδουνάκια, ποὺ σκεπάζει τὴν ράχιν του εἶνε ἀπὸ τοὺς ὀρειότερους σαρρακηνικοὺς ἵππους ποὺ εἶδα εἰς τὴν ζωὴν μου! Νά καὶ ὁ ὀδηγὸς εἶνε ἐκεῖνος ὁ νέος ποὺ περιπατεῖ σεμνὰ, πέντε βήματα ὀπίσθεν τοῦ Ἡγουμένου.

— Αὐτὸς ! ἀνέκραξεν ὁ ἀκόλουθος. Καλὲ εἶνε ὁ τροβαδοῦρος, ποὺ ἐξελαργίγησεν χθὲς νὰ τραγουδῇ ὄλο τὸ βράδυ εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Ἡγουμένου, ὅπου συνάδουσαν τὸν κύριόν μου. Τί κρίμα ποῦ δὲν θὰ ταξιδεύσωμεν μαζί ! Μετὰ αὐτὸ τὸ σεμνὸν ὄφρος ποὺ βλέπετε, στοιχηματίζω ὅτι τὸ παιδί εἶνε ζωηρότατον καὶ ὅτι κάμνει λαμπρὴ συντροφιά.

Ὁ ἱπποκόμος δὲν ἐπρόφθασε νὰ παντή-

σῃ, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ ἱππότης Δ' Ἀνδοάν μετὰ τοὺς περὶ αὐτὸν ἔφθασε παρὰ τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως. Καὶ εἰς τὴν ἐυλαβῆ σιγῇ, ἡ ὁποία ἔγινε διαμιάς, ἦτο εὐκολαν νάκουσθῇ ὁ Ἡγούμενος τῆς Βουλθόννης ἐκθειάζων τὴν ἱκανότητά καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ὀδηγοῦ μετὰ τὴν τὸσον ἰσχυράν, ὡς νὰ πῆγγελλε καμμίαν εὐχὴν εἰς τὸ παρεκκλήσειον :

— Κύριε Ὀρδερίκε Γουλιέλμ, ἔλεγε, δὲν γνωρίζετε τὸν τόπον μας, καὶ δι' αὐτὸ δὲν παραδέχεσθε εὐκολα ὅσα πιστοποιῶ περὶ τοῦ ὀδηγοῦ σας. Ἐκείθεν τοῦ Λεγγήρος, εἰς τὴν πλούσιαν Γαλλίαν τὴν ὁποίαν γνωρίζετε εἰς, κάθε μέλισσα τῆς ἀνθρωπίνης κυψέλης καταγίνεται εἰς ἓνα μόνον κλάδον ἐργασίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπολαμβάνει ἀρκετὰ. Ἄλλ' ἐδῶ, εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν συνόρων, τὸν κατεστραμμένον ἀπὸ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, πρέπει νὰ συναθροίσῃ κανεὶς τὸ μέλι του κατὰ χιλίους διαφοροὺς τρόπους· καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἰωθῆνος, υἱὸς πτωχοῦ ἀστοῦ τῆς Μαζέρης, χαριτωμένος ποιητὴς καὶ συγχρόνως δεξιὸς ἱερακοτρόφος, δὲν ἀπαξιοῖτ' ἂν κερδίσῃ τὰ πέντε χρυσὰ σκούδα, τὰ ὁποία προσφέρειτε διὰ τὸν ὀδηγόν σας.

— Πλησίαισε, Ἰωθῆνε, προσέθεσε, καὶ διαβεβίωσέ τὸν κύριον Γουλιέλμον, ὅτι θὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ Βέρναζον, αὐτὸν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ.

Ὁ Ἰωθῆνος ἐπροχώρησεν, ἔκαμψε τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμένου διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν του, καὶ ἀνηρέθη κατόπι, διὰ νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν κύριον Ὀρδερίκον :

— Αὐθέντα μου, ἐμπιστευθήτε εἰς ἐμέ. Ὑπόσχομαι νὰ σας ὀδηγήσω μετὰ τὴν δυνατὴν ταχύτητα εἰς τὸ Βέρναζον, καὶ νὰ σας ὑπερασπισθῶ ἐν ἀνάγκῃ, ἂν τυχόν ἦθελε μᾶς φράξουν τὸν δρόμον μερικὸν ἀπὸ τοὺς καταγραμένους ἐκεῖνους Ἰσπανοὺς τοῦ Ρουσιγιῶν, ποὺ κάποτε μᾶς κάμουν τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκέπτωνται καὶ τὰ μέρη μας...

— Τί ! ἀπαντήσωμεν ληστὰς εἰς τὸν δρόμον! ἀνέκραξεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ὠχρὸς ἀπὸ τὸν φόβον του. Ἐμπιστεύομαι εἰς σέ, Ἰωθῆνε, βασιζόμενος εἰς τὴν διαβεβίωσιν τοῦ Αἰδεσιμωτάτου δὲν Ὀνοράτου ὅσον ἀφορᾷ τὴν καθοδήγησιν ἄλλ' ὅσον διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς μου καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν πολιτικῶν ἀποσκευῶν, τὰς ὁποίας φέρω, νομίζω ὅτι τὸ ξίφος σου εἶνε πολὺ κοντόν... Ἄρχον Γάσπαρε δ' Ἀνδοάν, ἐξαιτοῦμαι νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ἀκολουθία μου, ἄλλως δὲν θὰ τολμήσω νὰ κάμω οὔτε βῆμα ἐξω ἀπὸ τὰ προστατευτικὰ αὐτὰ τεύχη.

Μετὰ πολλὴν συζήτησιν, ἡ συνοδεία τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου ἠξήθη ἀκόμη κατὰ δύο ἄνδρας, ληφθέντας ἐκ τῆς συνοδείας τοῦ ἱππότη, καὶ ὀπλισμένους μετὰ

ξίφη τὸσον σχεδὸν μακρὰ, ὅσον ἦσαν καὶ τὰ δόρατά των. Μετὰ τοῦτο, τὸ μικρὸν ἄγχημα ἐξῆλθε διὰ τοῦ πυλῶνος τοῦ Μοναστηρίου.

Προηγεῖτο ὁ Ἰωθῆνος ἐπὶ τοῦ κοκκίνοῦ ἵππου, ὁ ὁποῖος ἐχόρευε μετὰ τὰ τέσσαρα, ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ποῦ ἠσθάνετο ἀνοικτὸν τὸ διάστημα πρὸ αὐτοῦ. Ἦρχετο κατόπι ἡ λευκὴ ἡμίονος τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο μεγαλοσώμων ἵππων τῶν λοχχοφόρων. Τὴν πομπὴν ἔκλειον ἐξ ἑσθρόντων ἐπὶ ἐξ ἡμιόνων, ἕκαστος τῶν ὁποίων συνώδευεν ἀπὸ μίαν ἄλλην ἡμίονον, φορτωμένην μ' ἐν κιβώτιον.

Συνειθίζει κανεὶς ἐπιτέλους τὰναπόφρευκα κατὰ ! Ἄφ' οὗ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, μέχρι τοῦ πρώτου σταθμοῦ, ὁ κύριος Ὀρδερίκος ἐμουρμούρισε διὰ τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους τὸν παρέσυρεν ὁ φιλόδοξος πέθος τοῦ νὰ διαλάμψῃ εἰς τὴν αὐλὴν ἄφ' οὗ χιλιάκις ἐνεθυμήθη μετὰ πόνου καὶ στεναγμοῦ τὰς ἀναπαύσεις τῆς κατοικίας του καὶ τὰς τιμὰς τῆς ἐδρας του ἐν Αὐρηλία. — ἐπιτέλους ἠσύχασε, κατηνάσθη, ἐσυνείθισεν... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ ταξίδιον δὲν ἦτο τὸσον ἐπιπονον. Μόλις ἔκαμναν ὀλίγας λεύγας καθ' ἡμέραν, καὶ τὰ τρία τέταρτα τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τοῦ ἡμερονηκτίου ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς σταθμεύσεις καὶ ἀναπαύσεις. Ὁ κύριος Ὀρδερίκος θὰ τ' ἀφιέρωνεν εὐχαρίστως εἰς συνομιλίαν μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ του, ἄλλ' ὁ Ἰωθῆνος δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προσωρινοῦ τοῦ κυρίου εἰμὴ διὰ μονοσυλλάβων, διαφεύδων οὕτω τὴν ἀγαθὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχε σχηματίσῃ ὁ σφοδρὸς Ὀρδερίκος περὶ τῆς εὐφύιας τοῦ ὀδηγοῦ του, κρίνων ἐκ τῆς εὐφύιας του φυσιογνωμίας. Κατ' αὐτὸν, δὲν ἦτο παρὰ κοινὸς στιχοπλόκος καὶ χυδαῖος κυνηγός, ἀφ' οὗ εἰς ὄλας του τὰς ἐρωτήσεις περὶ τῶν ἀρχόντων τῆς χώρας, ὁ Ἰωθῆνος, ἀποφασισμένος νὰ ποικύψῃ ἀπὸ τὸν κύριον Ὀρδερίκον, ὅτι ὁ δεχόμενος σήμερον παρ' αὐτοῦ ἀντιμισθίαν ὀδηγοῦ διετέλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γάστωρος, ἀπεκρίνετο μετὰ τὸ νυσταλέον του ὕφρος :

— Πῶς εἶπατε ; Ἄν γνωρίζω τὸν κύριον ὑποκόμητα Ἰωάννην Δεφοῶ καὶ τοὺς δύο εὐγενεῖς του κληρονόμους ; ... Μάλιστα, μάλιστα. τοὺς γνωρίζω, ὅπως κάθε κάτοικος τῆς Μαζέρης... Τοὺς εἶδα νὰ περνοῦν ἀπὸ ἐδῶ πολλὰς φορές... Πῶς εἶπατε ; τί φρονῶ δι' αὐτούς ; Μὰ... ὅτι εἶνε οἱ αὐθένταί μου. Πῶς ; Τί λέγουσι δι' αὐτοὺς οἱ ἐντόπιοι ; ... Μπᾶ ! ἐγὼ δὲν εἶμαι περίεργος ! ἄμα μετὰ τὸν ἱερακὰ μου συλλαμβάνω κανένα πουλι καὶ ἄμα εἰς τὸ τέλος καμμιὰς στροφῆς, μοῦ ἔρχεται καμμία πλουσία ὀμοιοκαταληξία, — τότε εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ἄλλο τίποτε δὲν γυρεύω.

Ὁ κύριος Ὀρδερίκος, εἰς τὴν ἀπομνηστικὴν ταύτην, δὲν εἶχεν οὔτε καν τὴν παρηγορίαν νὰ εὐρίσκη τερπνὴν τὴν χώραν, διὰ τῆς ὁποίας ἐταξίδευε. Γεννηθεὶς εἰς τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα τῆς Βώσσης, ὁ βόρειος οὗτος Γάλλος εὕρισκε φρικώδη τὰ στενὰ ἐκεῖνα τῶν βουνῶν, τὰ ὁποία κάποτε συνεπληθίζον τὸσον πολὺ, ὥστε μέλις ἄφιναν τόπον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν τοίχων ἐκείνων, τῶν ἀνυψουμένων πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ τὸν ροῦν τοῦ Ἀριέζου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθουν ἤδη, καὶ διὰ τὸν δρομίσκον, τὸν χαραγμένον ἐπὶ τῆς στενῆς του ὄχθης. Ἡ ἀκολουθία του, συγχρινόμενη πρὸς τοὺς κύκλῳ βραχύδεις γίγαντας, τῷ ἐφαίνετο ὡς παρελάσις ἐν-

« Πῶς εἶπατε ; Ἄν γνωρίζω τὸν κύριον ὑποκόμητα Δεφοῶ. » (Σελ. 265, στήλ. α'.)

τόμων ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων ἐνὸς φρέατος ! Δὲν τῷ ἤρεσαν ἐπίσης οὔτε τὰ χωρία, εἰς τὰ ὁποία ἐστάθμευον. Εἰς κανὲν τῶν νεκτερινῶν τούτων ἀσύλων δὲν ἠλπίζε νὰ εὕρῃ φιλοξενίαν, ὀμοιάζουσαν κάπως μετὰ τὴν φιλοξενίαν τῆς Βουλθόννης· κανὲν ἀπὸ τὰ μοναστήρια ἐκεῖνα, τὰ δυνάμενα νὰ ξενίζουσι εὐγενεῖς ταξιδιώτας, δὲν εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ δρομολογίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀρίσῃ ὁ ὀδηγός, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Ὀρδερίκος εὐρέθη ὑποχρεωμένος νὰ ἐγκρίνῃ, διότι οὐδέποτε, οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ ἄνθρωποι του, δὲν εἶχον διατρέξῃ τὴν ἀπρόσιτον καὶ ἀγρίαν αὐτὴν χώραν.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ἰωθῆνος τὴν ἐγνώριζε κάλλιστα. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ὑπῆρχε πέτρα, ποῦ νὰ μὴ τῷ εἶνε γνωστὴ. Καὶ παντοῦ οἱ ἄνθρωποι,

καὶ οἱ ταπεινότεροι ἀκόμη χωρικοὶ, ἦσαν φίλοι του. Ποιμένες καὶ γεωργοὶ προσέτρεχον ἀμέσως εἰς τὸν ἦχον τῆς ἀργυρᾶς συρίκτρας τοῦ Ἰωθῆνου, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο συνήθως τῆς συνοδείας κατὰ εἰκοσι βήματα.

Ὅταν οἱ ταξιδιώται ἐφθάνον εἰς κανὲν κἀνοδοχεῖον, ὄλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἔτρεχον εἰς προὔπαντήσιν των, ὄχι διὰ νὰ θαυμάσουσι τὸν πλοῦσιον ξένον, οὔτε διὰ

νὰ τῷ ζητήσουσι ἐλεημοσύνην, — ὅπως ἠδύνατο τις νὰ ὑποθέσῃ, κρίνων ἀπὸ τὴν ἀβλιότητα τῶν ἐνδυμάτων των, — ἀλλ' ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ χαιρετήσουσι τὸν Ἰωθῆνον καὶ νὰ θαυμάσουσι τὸν ἵππον του.

Ἀπὸ τὴν ἐγγύριον γλώσσαν, τὴν λεγομένην γλώσσαν τοῦ Ὀκ, τὴν ὁποίαν περιεφρόνουσι οἱ βόρειοι ὡς ἰδιώμα ἐπαρχιακόν, ὁ Ὀρδερίκος δὲν ἐγνώριζεν εἰμὴ ὀλίγας λέξεις. Διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ παρακολουθῇ τὴν ζωηρὰν συνομιλίαν, τὴν συναπομένην μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ του καὶ τῶν χωρικῶν, καὶ δὲν ἐννοεῖ διατὶ ὄλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, περιχαρῆστατοι, ἐτριγύριζαν τὸ κόκκινον ἄλογον, τὸ ἐγάδιεσαν, ἀνεσῆκοναν τὰς τρίχας τῆς χαιτῆς του, καὶ ἐφιλοῦσαν ἀκόμη τὸν λευκὸν ἀστέρα, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ με-

πως μου υπόκειται, τώρα θα είνε τακτική το αντίστοιχο της αλλαγής εμπορεί να το στείλεις εις γραμματόσημο.) Τέμενος των Μουσών (διά την Εύθυμον Κόρη και Μέγαν Αλέξανδρον, μόνον αυτά τα δύο είνε δ' αναφερόμενοι, δεν ελήφθησαν.) 'Ιλιον Μελαθρον (και προτάσεις σου θα δημοσιευθώ εις το προσεχές) ελπίζω ότι του λοιπού θα οικονομής ολίγον καιρόν από τας τόσας διασκεδάσεις της εξοχής, και θα μου γράψης.) Κορινθιακόν Κήμα (με τας καλλιτέρας μου εύχας διά τα γενέθλιά σου, και να γίνης ότι επιθυμείς τσόν πολύ) τα Εύσημα δεν στέλλονται: απλώς σημειώνονται και έπειτα μετρούνται: διάβασε τόν 'Οδηγόν να ιδής.) 'Υπερήφανον 'Ελληνίδα (που έχει τόσην χαράν να βλέπη εις κάθε φύλλον τ'νομά της) 'Αγριαλοπούδον της 'Ανδρον, 'Ελληνικήν Ψυχήν (βλέπει, δ'ε κατ' των καθυστερούντων θα ληφθώσιν αυστηρότατα μέτρα: η περι ης έρωτης είνε ακόμη συνδρομητρια, αλλά δεν έχει καιρόν να μου γράψη.) 'Αβραν της Κερκύρας (πολύ ενδιαφέροντα σα μου γράφεις περί των παλαιών συνδρομητιών και εκράτση σημασιών, διότι άλλως τε πλησιάζει ο καιρός της εκδόσεως) Φαιδίμην, Δαρφροστεφή Ναυαρχον (έστειλα:.) 'Μικράν 'Αρθοδόμητη, Παριστιαν (έλαβα:.) 'Αμβρακιώτιδα 'Αβραν (έστειλα: αι προάσεις σου εις το προσεχές.) 'Βίγλαν, Μελλοτα Δάκιμον (έστειλα:.) Κόρη του Στρομύρος (γράφει μου πούτα φυλλάδια δεν έλαβες, να σου τα εναστέλω.) 'Αρτόνιο Χ. Φραγκάκη (ελήφθησαν κ' εύχαριστώ.) Μελαγχολικήν Σεληρολάτριάδα κτλ. κτλ.)

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 11 Αυγούστου θάπανήσω εις το προσεχές

Αγγέλλονται:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

Διηγήματα
ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τόμος κομψότατος εκ 12 τυπογραφικών φύλλων, με εικονογραφημένον τρίχρωμον έξωφύλλον.

ΤΙΜΑΤΑΙ φρ. 3

Διά τους έγγραφόμενους και προπληρωθέντας μέχρι τέλους Αυγούστου 1901 τ'ο βραδύτερον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι λύσεις δεκται μέχρι της 25 Σεπτεμβρίου

Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δινω να γράφω τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, παλείται εν τ'ο Γραφείω μας εις φακίλλους, ών έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1

548. Δεξιόγραφος.
Θεόν στολίζω μάθη ενόδη
Και απαριζώ εις την στιγμήν
'Υγρὸν αίσθησις επαναφέρων
'Η μίαν χώραν εστην 'Αφρικίν.
Εστάλη υπό της 'Αντιγόνης

549. Στοιχειόγραφος.
'Αντί δέλτα βάξω μί
Και τί βλέπω ετή στιγμή;
'Ολοι οι κόποι περισσοί
'Ημουν κ' είνε νησί.
Εστάλη υπό Γεωργίου Α. Λαμαράτου.

250. Πνευματόγραφος.
Πάντα χρήσιμη θα είνε με δασεϊάν αν μάφισης:
'Αν ψι-ην όμως μου βάλης... δια να μ' εύρη θ'ι
[φροντιστής.]

Εστάλη υπό του 'Αναδον Ροδου.

251. Αστέρη.

★ ★ ★ Νίνεκατασταθών οι άστερισκοί
★ ★ ★ διά γραμμάτων ούτως ώ-σε νάνα-
★ ★ ★ γινώσκοντα: καθέτος ήρωσ διά-
★ ★ ★ σημο: όριζοντίως φιλόστοργος και
★ ★ ★ εύ-υχής: ή-ό: διαγωνίως: δέν πέρ-
ση: στρατηγός και τ' όνομα δύο
δισατήριω Ρωμυλιών.

Εστάλη υπό του 'Αναδον Σουλ.

352. Κυβόλεον κερυμμένον και άντεστραμμένον.

1.— Θήρα, Μύκονος, Σύρος, νήσοι Κυκλάδες.
2.— Βαθύς ο βυθός της θάλασσης.
3.— 'Η καλή νομή τ'α πρόβατα παχύνει.
4.— 'Ο 'Αρης άνδρας δειλούς περιφρονεί.
Εστάλη υπό φιλοπόμου του 'Αχιού

353. Κερυμμένη Παροιμία.
'Η μινρούλα μας ή Κάκια
Με τ'α μακρὰ μαλλιά
Και τ'α γαλανὰ τ'α μάτια,
Είχε λίγη ύπομνη
Και καθόλου επιμονή.
Δέν μου λές τ'ον πάγειν γινώσι,
Τι θ'ι γίνη αν μεγαλώση;
—'Δε την και θ'ι μετανιώση!

Εστάλη υπό της Πικραμένης Καθούλας.

354. Πρόβλημα
Πάππος: έρωτηθείς περί της ηλικίας του είπεν:
'Η ηλικία μου είνε διπλασία της του υιού μου,
του όποιου ή ηλικία είνε τριπλασία της του εγγόνου μου τούτου δε ή ηλικία δια να φθάση την ιδικήν μου χρειάζεται 75 έτη... Πόσον έτών ήσαν;

Εστάλη υπό 'Αφροδίτης Κανελίδου.

355. Ποικίλη 'Ακροστιχίς.
Τ'ο πρώτο, γράμμα της πρώτης: των ζητουέ-
των λέξεων, τ'ο δεύτερον της δευτέρας, τ'ο τρί-
το της τρίτης και ούτω καθ'εξής, αποτελούν τ'ο
νομα μαθητού του Σωκράτους:
1, Δένδρον. 2, Ποιήτρια. 3, Πόλις της 'Ελλά-
δος. 4, Πόλις της Ευρώπης. 5, Μούσα. 6, Μού-
σα.

Εστάλη υπό του Βασίλειος της Σπάρτης.

356. 'Ελληνοσύμφωνον.
α ι ο - ε ε - αι - ο - ει - α α - ε α - αι - α ε ε ι
Εστάλη υπό Γεωργίου Λισσαράτου

357. Γρίφος.
ω - ω Μ $\frac{0}{\sigma}$ τέ.
Εστάλη από του 'Αναδον Σουλ

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματικῶν 'Ασκήσεων των φύλλον 21 και 27

268. 'Αγγορολογιώτατος (άγγου, μωθγι, ώτατος).— 269. Πείνα πίνα.— 270 Σκούλ-αυλόε.

271. Π Α Ρ Α (τιΑΡΑ Περσικόν...)
Α Κ Ι Σ (νήσοΣ 'ΙΚΑρία...)
Ρ Ι Ν Η (τηΝ 'ΙΡία...)
Α Σ Η Ρ ('ΑΡΗΣ 'Απ' όλους...)

272. Διαίρει και βασι-
λευε. ('Η ανάγνωσις;
άρχίζει από τ'ο Δ του
πρωτου τριγώνου και
βαί-ει έναλλάξ άνω και
κάτω εις άριστερων προς
τα δεξιά) κατά τ'ον αυ-
τόν τρόπον εξακολουθεί-
εις τ'ο δεύτερον τριγ-
ων.)— 274. Δότι ήτο τόπι.— 275-276. 1.
'Ασκή, άκμή, άκμήν, άμήν, άφή, άφή. 2.
Φόβος, φόνος, πόνος, πόρος Πάρος, θάρρος.—
277. Τ'η άν-αλλαγή διε του Α σχηματίζεται ή
άκροστιχίς: ΚΛΟΠΗ (Καλός, Λιμός, Ούλος,
Πόλις, 'Ηλιος).— 278. 'Η Δ άπλασις των Παί-
δων είνε περιοδικήν—Ικανόν να ώρελήση και με-

γάλον και μικρόν.— 279 'Εσο έπιμελής.—
280. ('Η λύσις της Μαγικής Εικόνας θα δημο-
σιευθ' εις την 'Αλληλογραφίαν του προσεχούς
φύλλου.)

281. 'Αγέλας (α, γελῆς).— 282. Τρόχοι-τρο-
χός.— 283. 'Ωστε-τέως.— 284. Ναβουχοδ-ό-
σορ.— 285. 'Ιουλία ('ου-λ-ία.)

286. Α Δ 287. 15+21+6+54= 96.
Σ Ι Ο Ν (15+3=18, 21-3=18, 6
Β Ν (x3=18, 54:3=18).— 288.
Ο Π Ο Ι 'Η εΐσοδος της Διαπλάσεως εν
Α Β Τουρκία είνε ελευθερά, διότι
Ο Σ Σ Α κτ' αρχήν ούδεν επιλήψιμον
Σ Σ δημοσιεύει.— 289. Τ'η άνταλ-
λαγή δια του Α σχηματίζεται

ή μεσοστοιχίς: ΑΕΤΟΣ (έΑρ, ήμΕρα, έρΤος,
ΠρΟας, ΘάΣος).— 290. 'Επαινούμενος μη πάν-
τα πιστεύε.— 291. 'Οστις έφαγεν εύρίσκει πε-
ρίγειον να πεινά ό άλλος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά και ηθικά εκδοθέντα υπό της «Διαπλάσεως των Παίδων»

Ο 'Αγγελος της 'Αγάπης (60 εικόνες) άδειον φρ. 6 χρυσόδετα φρ. 8 ('Ολίγα αντίτυπα επί χάρ-ου πρώτης ποιότη-
τος: άδεια φρ. 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ο 'Αγροτικός Οικίσιος (25 εικό-
νες) άδειο: φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Το Βιβλίον της Συμπεριφορῆς,
φρ. 0,60.

Το Θύμα του Φθόνου (20 εικόνες)
άδειον φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρών Μυστικῶν (25
τετράδια) άδειον φρ. 3. χρυσ. φρ. 5. ('Ε-
καστον τετράδιον ιδιαίτέρως φρ. 0,15.)

Η Μαρουσία (21 εικόνες) άδειος φρ.
3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Η Μούσα των Παίδων (ποιήματα)
άδειος φρ. 1,50· χρυσόδ. φρ. 2,50.

Η Νίνα (20 εικόνες) άδειος φρ. 3,50,
χρυσόδ. φρ. 5

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουριτίδου) Δύο
Σειράι, έκάστη των όποιων τιμάται φρ.
1,20. Αι δύο όμοι χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικόν Θεάτρον (Σενοπούλου)
άδειον φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3,50.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδα) έκ-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τ'α 3 όμοι
φρ. 2,50.

Πρόας ο Νικίου (24 εικόνες άδειος)
φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Πυρετοπόλης (24 εικόνες) άδε-
τος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Υπέρ Πατρίδος (25 εικόνες) άδειος
φρ. 3,50· χρυσόδ φρ. 5.

Ο Φώτης. 'Εμμετρον Διήγημα υπό
Χ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τ'ο κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7.— 'Εξωτερικού φρ. Χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν 'Ελλάδι λεπ. 15.— Εν τ'ο 'Εξωτ. φρ. Χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν 'Αθήναις
'Οδός Πατριών, αριθ. 11 Β, παρά τ'α Χρυσεΐα

Ετος 23^{ον}. — 'Αριθ. 34

Εν 'Αθήναις, την 25 Αυγούστου 1901

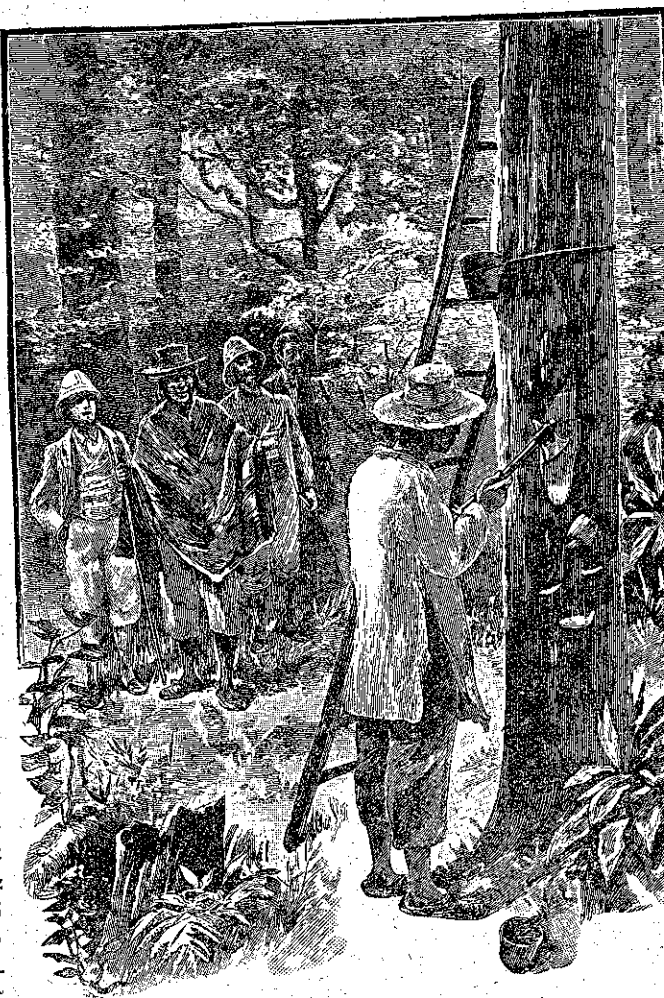
Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια.)
ΔΙΗΜΕΡΟΣ ΔΙΑΜΟΝΗ ΕΙΣ ΔΑΝΑΚΟΝ

Περί την δεκάτην έσπερινήν ώραν, ο 'Ιάκωβος 'Ελλώκ και ο σύντροφός του άπεχειρέτησαν την οικογένειαν 'Ασσομ-
ψιών, έκαληνύκτισαν τόν λοχίαν Μαρ-
σιάλην και τόν Παύλον, και έπέστρεψαν
εις τ'ο πλοιαρίον των.

Είτε άκουσίως, είτε από κάποιον προ-
αίσθημα, ο 'Ιάκωβος 'Ελλώκ ήρ-
χισε να συλλογίζεται τ'α κατά
τόν Ζορρές Δέν υπήρχε πλέον
άμφιβολία, ότι ο 'Ισπανός αυτός
είχε γνωρίση τόν Πάτερ- 'Εσπε-
ραντην, συναντηθείς μετ' αυτού
εις την Καρακασην είτε άλλου,
άφ' ου τόν περιέγραψεν άπαράλ-
λακτα όπως τ'ο έκαμε πρό ελίγου
και ο κ. Μανουήλ. Διά τούτο δέν
ήδυνάτο τις να επιρρίψη κατά
του Ζορρές την μομφήν, ότι έπι-
νόησε δεθ'εν την συνάντησιν ταύ-
την μετ' του 'Ιεραποστόλου, δια
να επιβληθ' εις τους επιβάτας τών
πλοιαρίων τ'α όπ'α μετέβαινον εις
Σάντα Ζουάνας.

'Αλλ' έξ άλλου, έμενεν ή δι-
αβιβαίωσις του 'Ινδου έκείνου
Μπαρέ, ισχυριζόμενου ότι ο Ζορ-
ρές εΐχεν αναπλευση και άλλοτε
τόν 'Ορενόκον, τουλάχιστον μέ-
χρι Καρίδας. Μεθ' όλας τας αρ-
νήσεις του 'Ισπανου, ο 'Ινδός επέ-
μεινεν εις ό,τι εΐπεν. Οι ξένοι δέν
συχνάζουν τόσον πολυάριθμοι τας
χώρας αυτές) της μεσημβρινής
Βενεζουέλας, ώστε να κάμη κα-
νείς λάθος και να ελάθη ένα
άντι άλλου. 'Αν έπρόκειτο περί
ιθαγενούς, τότε μάλιστα! άλλα
προκειμένου περί του 'Ισπανου
τούτου, με την τόσον ιδιαίτερον
και χαρακτηριστικήν φυσιογνω-
μίαν, ήδυνάτο τις να παραδεχθ'η
ότι ο 'Ινδός έκαμε λάθος;

«Έχάρασε τόν φλόν των με μικρόν πέλεκυν.» (Σελ. 270, στήλ. α')

αν ύπάρχη λάθος, προφανώς τ'ο λάθος
τούτου δέν εμπορεί να προέρχεται από
τόν δεύτερον

Και εν τούτοις, τ'ο επεισόδιον αυτό
δέν έπαυε ναπασχολή τόν νοϋν του 'Ια-
κώβου 'Ελλώκ, διότι έφοβέτο όχι δια τόν
εαυτόν του, αλλά δια την Παυλίαν
Κερμώρ... Την νύκτα έκείνην ήργηση
πολύ να κοιμηθ'η; και την επαύριον εδέ-
ηος να τον εξυπνήση ο Γερμανός Πατέρν,
καθ' ην στιγμήν ο ήλιος ήρχιζε ν' ανυ-
ψούται από τόν όρίζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ
ΤΟΥ Κ. ΔΕΙΟΜΩΝΙΟΝ.

Την αυτήν σχεδόν ώ-
ραν, ο Παύλος εξύπνησε
τόν λοχίαν Μαρσιάλην.
'Οταν εξήλθον από τ'α
δωμάτια των, εύρον τόν
κ. Μανουήλ με τους
υιούς του, αναμένοντας.
Μετ' όλιγον κατέφθασαν
και οι δύο φίλοι, οι
όποιοι άνήγγειλαν, ότι ή
έπισκευή της Γα λ λ ι -
ν έ τ τ α ς έπροχώρει,
και ότι τ'ο πλοιαρίον θα
ήτο έντελώς έτοιμον την
επαύριον.

'Εξέκίνησαν άμέσως
διά τους άγρούς, έπου
ήσαν ήδη συνηγμένοι οι
γομ έ ρ ο ι .

Οι άγροί αυτοί είνε
μάλλον δάση. 'Εκει ση-
μειόνουν εκ των προτέ-
ρων τ'α δένδρα, όπως γί-
νεται κατά την εποχήν
της ύλοτομίας, με την
διαφοράν ότι δέν τα ση-
μειόνουν διά να τα κό-
ψουν, άλλ' απλώς διά
να χαράξουν τ'ον φλόιν
των, —να τα 'αλμέξουν»
με μίαν λέξιν, όπως
λέγουν δια τ'α γαλακτο-
φόρα δένδρα εις την